

СИНДЕР

Книга първа
от Лунните хроники

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Cinder*

Copyright © 2012 by Marissa Meyer

Превод Кристина Георгиева

Редактор Лиза Балтова

Коректор Лиза Балтова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-0962-6

*На баба ми, Самали Джоунс,
с много любов, повече отколкото тези страници
биха могли да поберат*

КНИГА

първа

Свалиха от гърба ѝ хубавите дрехи,
навлякоха я в стара, сива рокля
и я обуха в дървени обуца.

ГЛАВА

рърба

ВИНТЪТ В ГЛЕЗЕНА НА СИНДЕР (ОТ АНГЛ. – ПЕПЕЛ) БЕШЕ

се покрил с ръжда, а издълбаното в него кръстче се беше сплескало в неправилен кръг. Кокалчетата на ръцете я боляха от силното натискане, докато се мъчеше да го разхлаби с отвертката и с всяко завъртане винтът стържеше тежко. Когато вече се показа достатъчно, та да може да го изскубне със стоманената си протеза, фината резба по него напълно беше се заличила.

Синдер захвърли отвертката на масата, хвана ходилото за петата и го задърпа. Една искра я парна през пръстите и тя рязко отдръпна ръце, като остави ходилото да се полюшва на плетеницата от жълти и червени жички. Отпусна се назад с въздишка на облекчение.

Чувство на избавление се усещаше в края на жиците, на свобода. От четири години вече ненавиждаше умалялото ѝ ходило и сега се зарече никога отново да не слага тоя стар боклук. Молеше се само Ико по-скоро да се върне с новата

протеза.

Синдер беше единственият механик, който предлагаше пълен комплект от услуги на ежеседмичния пазар в Нов Пекин. На магазинчето ѝ нямаше табела и само рафтовете край стените с наличните резервни части за андроиди подсказваха какъв е занаятът ѝ. То беше свряно в едно тъмно кътче между търговец на употребявани нетскрийнове и продавач на коприна, и двамата които нерядко се оплакваша от острия мирис на метал и грес от магазинчето на Синдер, нищо че обичайно той се прикриваше под аромата на кифличките с мед, идващ от пекарната в другия край на площада. Но Синдер знаеше – те просто не искаха да са в съседство с нея!

Една покривка за маса цялата в лекета делеше Синдер от хората, тръгнали да пообиколят пазара. Площадът беше пълен с купувачи и продавачи, дечурлига и викове. Чуваха се гръмките гласове на хора, които се пазаряха с роботи-продавачи и се опитваха да накарат компютрите да смъкнат от цената; бръмченето на скенерите за идентификация на документи и монотонните гласови касови бележки, докато парите се превърляха от една банкова сметка в друга; нетскрийновете, които покриваха всички сгради и изпълваха въздуха с брътвежа си – реклами, новини, клюки.

Звуковият интерфейс на Синдер приглуши шума до статично бръмчене, но една мелодия днес натрапчиво се открояваше над останалите и нея тя не можеше да заглуши. Точно пред магазинчето ѝ стояха наредени в кръг деца и пееха гласовито: „Пепел, пепел, всички, ние всички падаме на земята!“, а сетне, като се смееха неудържимо, се сгромолясваха на паважа.

Синдер разтегли устни в усмивка. Не толкова заради детската песничка, призрачната песен за чумата и смъртта (песничката води началото си от средата на 17 в., когато чумата сеела смърт в Англия и Европа), добила отново популярност през последните десетина години. От нея всъщност ѝ се повдигаше. Но обичаше кръвнишките погледи на минавачите,

докато децата със смях се строполяваха наред пътя им. Неудобството да заобикалят гърчещите се тела, като се бутат в другите минувачи, предизвикваше едно мърморене у тях и по тази причина Синдер обожаваше децата.

– Сунто! Сунто!

Веселото настроение на Синдер клюмна. Сред тълпата с брашнена престилка тя видя да си пробива път Чанг Сача, пекарката.

– Идвай тука, Сунто! Нали ти казах да не си играеш толкова близо до...

Сача срещна погледа на Синдер, сви устни, сграбчи сина си за ръката и побърза да се отдалечи. Момчето захленчи и затътри крака, докато Сача му нареждаше да не се навърта около чуждите магазини. Синдер сбърчи носле зад гърба на отдалечаващата се пекарка. Останалите деца се сляха с тълпата, отнасяйки със себе си светлия си смях.

– Какво, да не би жиците да са заразни? – измърмори Синдер в празното магазинче.

Протегна се, та чак гръбнакът ѝ изпука, поразреса с мръсни пръсти косата си, събра я на чорлава опашка, а сетне грабна почернелите работни ръкавици. Първо пхна стоманената си ръка и въпреки че под дебелия плат дясната ѝ длан започна мигновено да се поти, с ръкавиците се чувстваше по-добре, защото скриваха металното покритие на лявата. Разпери широко пръсти, размърда палеца си, схванал се от стискането на отвертката и с присвити очи отново огледа градския площад. В глъчката се забелязваха много ниски и набити бели андроиди, но от Ико нямаше и следа.

С въздишка Синдер се приведе над сандъчето с инструменти под тезгяха. След като прерови и без това разбърканите отвертки и гаечни ключове, измъкна пластмасовите клещи, затрупани кой знае откога на дъното. Една по една отдели жиците, свързващи глезена с ходилото; от всяка лумваше снопче искри. През ръкавиците не усещаше нищо, но с мигащи червени букви ретина-дисплеят ѝ услужливо я информира, че

губи връзка с ходилото.

Като изтегли и последната жица, то изтрополи по цимента. Мигновено усети разликата. За първи път се почувства... лека.

Разчисти място върху тезгяха за бракуваното ходило и като гробница го настани сред ключовете и винтовете, и пак се надвеси над глезена, за да почисти мръсотията в гнездото с някакъв стар парцал.

ТУП.

Синдер подскочи и дрънна главата си в долната страна на масата. Измъкна се изпод нея и спря навъсенения си поглед първо върху неподвижния андроид, разположен на тезгяха ѝ, а после и върху мъжа зад него. Посрещнаха я чифт изненадани медно-кафяви очи, черна коса, която висеше край ушите, и устни, на които всяко момиче в страната беше се възхищавало безброй пъти.

Намръщеното ѝ изражение изчезна.

Неговата изненадата трая кратко и се стопи в извинение.

– Съжалявам – изрече той. – Не знаех, че имало човек тук.

Поради смущението в ума ѝ, думите му едва стигнаха до Синдер. Докато пулсът ѝ отново набираше скорост, ретина-дисплеят сканира чертите му, добре познати ѝ от годините, в които го беше виждала на нетскрийна. На живо изглеждаше по-висок, а и сивото яке с качулка доста се отличаваше от елегантните костюми, които обикновено носеше, при все това само 2,6 секунди бяха нужни на скенера на Синдер да измери пропорциите на лицето му и да ги свърже с образа в мрежовата база данни. След още една секунда дисплеят я информира за онова, което вече знаеше – в поток от зелени букви детайлите се изписаха в долната част на зрителното ѝ поле.

**ПРИНЦ КАИТО, ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИК
НА ИЗТОЧНАТА РЕПУБЛИКА**

ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЕР 0082719057

ДАТА НА РАЖДАНЕ 7/04/108 Д.Е.

88,987 МЕДИЙНИ РЕЗУЛТАТА, ОБРАТЕН ХРОН РЕД

**ИЗВЕСТИЕ ОТ 14 АВГУСТ 126 Д.Е.: НА 15 АВГУСТ
ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ПРИНЦ КАИ ЩЕ БЪДЕ
ДОМАКИН НА СРЕЩА С МЕДИИТЕ, НА КОЯТО ЩЕ СЕ
ОБСЪДЯТ ПРОДЪЛЖАВАЩИТЕ ИЗСЛЕДВАНИЯ ВЪВ
ВРЪЗКА С ЛЕТУМОЗИСА И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ ЗА
БОРБА...**

Синдер скочи от стола и, забравила липсващото си ходило, едва не се прекагури. Подпря се с две ръце на масата и се поклониха непохватно. Ретина-дисплеят потъна надолу.

– Ваше Височество – заекна тя със сведена глава, доволна, че той не можеше да види липсващото ѝ ходило, скрито зад покривката.

Принцът трепна и хвърли поглед през рамо, преди да се приведе към нея.

– Може ли, тъ – той сложи пръст на устните си, – по въпроса за височеството?

Ококорена, Синдер се насили да кимне разтреперано.

– Дадено. Разбира се. С какво... мога... вие... – тя преглътна. Подобно на бобена каша думите залепваха за езика ѝ.

– Търся някой си Лин Синдер – каза принцът. – Тук ли е?

Синдер се осмели да вдигне от масата една от ръцете, служещи ѝ за опора и придърпа още над китката крайчеца на ръкавицата си. Като гледаше ядно в гърдите на принца, тя измънка:

– Аз съм Лин Синдер.

Очите ѝ проследиха ръката му, която той постави върху заоблената глава на андроида.

– Ти си Лин Синдер?!

– Да, Ваше Вел... – тя прехапа устни.

– Механикът?

Тя кимна.

– С какво мога да ви служа?

Вместо отговор принцът се наведе, проточи врат, тъй че не ѝ остави друг избор, освен да срещне очите му, и широко ѝ се усмихна. Сърцето ѝ се трепна.

Принцът се изправи, заставяйки погледа ѝ да го проследи.

– Изглеждаш по-различно от това, което очаквах.

– Е, и вие не сте... каквото аз... а – като не успя да издържи на погледа му, Синдер се протегна и придърпа андроида в своята половина на тезгяха. – Какво му е, Ваше Височество?

Той имаше вид на току-що слязъл от поточната линия, но по женствените форми Синдер познаваше, че моделът е стар. Дизайнът беше с гладки линии, имаше сферична глава, крушовидно тяло и лъскаво бяло покритие.

– Не мога да я включа – отвърна принц Каи, като наблюдаваше инспектирането на робота. – Работеше съвсем добре и изведнъж – край.

Синдер завъртя андроида така, че светлинният сензор да е обърнат към принца. Радваше се, че ръцете ѝ бяха заети с рутинна работа, а устата ѝ – с рутинни въпроси. Така можеше да се съсредоточи, без да се смущава и да губи отново контрол над връзките в мозъка си.

– Друг път отказвала ли е да работи?

– Никога. Веднъж месечно дворцовите механици я проверяват профилактично, но за първи път отказва да работи.

Принц Каи се наведе, вдигна от тезгяха малкото ходило на дланта си и с любопитство го заоглежда. Напрегната, Синдер го наблюдаваше, докато той надничаше в пълната с жици дупка и си играеше с подвижните стави на пръстите. С дългия ръкав на якето си той изтри едно петънце.

– Не ви ли е топло? – попита го Синдер и тутакси съжали, тъй като въпросът ѝ върна вниманието му към нея.

За миг принцът сякаш се смути.

– Умирам от горещина – призна той, – но гледам да не се набивам на очи.

Синдер понечи да му каже, че не беше сполучил особено, но после размисли. Навън пред магазинчето ѝ не се виждаше тълпа крещящи момичета, значи може би все пак беше сполучил. Вместо на кралска особа, той просто имаше вид на някой луд.

Синдер се покашля и отново се зае с андроида. Откри почти невидимия ключ и отвори панела на гърба му.

– Защо дворцовите механици не я поправят?

– Опитаха, но не успяха. Посъветвах ме да я донеса тук – той остави ходилото и насочи вниманието си към рафтовете със стари и износени части – имаше за андроиди, въздушни кораби, нетскрийнове, портскрийнове. Части за киборги. – Говори се, че си най-добрият механик в цял Нов Пекин. Очаквах някой старец.

– Така ли се говори? – измърмори тя.

Не беше първият, който изказваше гласно изненадата си. Повечето клиенти не можеха да си обяснят как така най-способният механик в града е не друг, а едно младо момиче, а и тя никога не разгласяваше откъде идва дарбата ѝ. Колкото по-малко хора знаеха, че е киборг, толкова по-добре. Неминуемо щеше да полудее, ако всички търговци на пазара се отнасяха така презрително към нея, както към Чанг Сача.

Тя отмести с кутрето си няколко жици на андроида.

– Понякога просто се износват. Може би е време да я обновите.

– Боя се, че това е невъзможно. Вътре има свръхсекретна информация. От съдбоносно значение за националната сигурност е пръв аз да я извлека... преди някой друг да е успял.

Ръцете на Синдер замръзнаха и тя вдигна очи към него.

Той задържа погледа ѝ цели три секунди, преди устните му да се раздвижат.

– Шегувам се. Наинси е първият ми андроид. Изпитвам носталгия.

В ъгъла на зрителното поле на Синдер затрептя оранжева светлинка. Оптичното ѝ устройство беше уловило нещо, макар тя да не знаеше какво – едно преглъщане в повече, бързо премигване, стискане на зъбите.

Беше свикнала с оранжевата светлина. Появяваше се не-престанно.

Известяваше я, че човекът лъже.

– Националната сигурност – рече тя. – Странно.

Принцът килна глава, сякаш я предизвикваше да го опровергае. Кичур черна коса падна в очите му. Синдер отмести поглед.

– Тютюр, модел 8.6 – прочете тя на слабо осветения панел в пластмасовия череп. Андройдът беше почти на двайсет години. Доста стар за андройд. – Изглежда съвсем запазен.

Тя вдигна юмрук, бухна силно андроида отстрани по главата и в последния момент успя да го улови, преди да се е прекаатурил на масата. Принцът подскочи.

Синдер постави андроида обратно на колелата и мушна с пръст бутона, но без резултат.

– Ще се изненадате колко често това помага.

Принцът се изсмя конфузно.

– Сигурна ли си, че ти си Лин Синдер, механикът?

– Синдер! Нося го – Ико се отдели от тълпата и с присвятикащ син сензор се плъзна на колелцата до тезгяха. Вдигна ръка и тръшна на масата в сянката на андроида чисто ново ходило, общито със стоманени пластини. – Стократно превзхожда старото, съвсем малко е използвано, а и електрическите проводници изглеждат съвместими. Освен това успях да склоня търговеца да ми го даде само за 600 униви.

Смут разтърси Синдер. Като пазеше равновесие на истинския си крак, тя сграбчи ходилото и го пусна зад себе си.

– Добра работа, Ико. Нгуйен-шифу ще се зарадва да се сдобие с резервен крак за дроид-компаньонката си.

Сензорът на Ико потъмня.

– Нгуйен-шифу ли? Отчитам грешка.

Синдер се усмихна през стиснати зъби и посочи принца.

– Ико, поздравя клиента, моля те – тя снижи глас. – Негово Императорско Височество.

Ико протегна глава и насочи кръглия си сензор нагоре към принца, който се извисяваше над нея повече от метър. Светлината блесна ярко, когато скенерът ѝ го разпозна.

– Принц Каи – изцвърча металният ѝ глас. – На живо сте

дори още по-красив.

Стомахът на Синдер се сгърчи от неудобство, въпреки че принцът се засмя.

– Стига вече, Ико. Влизай вътре.

Ико се подчини и като вдигна покривката, се мушна под масата.

– Такъв чешит не се среща всеки ден – принц Каи се подпря на касата на вратата, като че всеки ден носеше андроиди на пазара. – Ти сама ли я програмира?

– Може и да не ви се вярва, но така я взехме. Подозирам, че има програмна грешка и сигурно затова са я продали на машехата ми толкова евтино.

– Нямам никаква програмна грешка! – обади се Ико зад гърба ѝ.

Синдер срещна очите на принца, беше уловена за миг от магията на дружелюбния му смях, а после пак скри глава зад андроида.

– Е, какво мислиш? – попита той.

– Трябва да пусна диагностиката ѝ. Ще ми отнеме няколко дни, може и седмица – Синдер затъкна кичур коса зад ухото си и седна, благодарна, че кракът ѝ може да си почине, докато тя оглеждаше чарковете на андроида. Знаеше, че така нарушава етикета, но принцът, без да възразява, издаде глава напред и загледа ръцете ѝ.

– Искаш ли да ти платя предварително?

Той протегна лявата си китка с вградения в нея идентификационен чип, но Синдер махна с ръка.

– Не, благодаря. За мен е чест.

Принц Каи понечи да възрази, но после отпусна ръка.

– Предполагам, че няма шанс да стане готова преди фестивала?

Синдер затвори панела на андроида.

– Не мисля, че ще е проблем. Но без да знам какво ѝ е...

– Знам, знам – той се залюля на пети. – Много искам.

– Как да се свържа с вас, когато е готова?

– Изпрати съобщение до двореца. Или ако си тук следващата седмица, бих могъл да намина тогава.

– О, да! – възкликна от дъното на магазина Ико. – Тук сме на всеки пазарен ден. Трябва да се отбиете отново. Това ще е чудесно.

Синдер се сепна.

– Няма нужда да...

– За мен ще бъде удоволствие – той вежливо кимна за довиждане и едновременно с това притули по-плътното лице си под краищата на качулката. Синдер отвърна с кимане и макар да знаеше, че е редно да стане и да се поклони, не се осмели втори път да изпита равновесието си.

Изчака сянката му да се изгуби от покривката, преди отново да огледа площада. Сред неспирния поток от хора принцът остана незабелязан. Синдер отпусна тялото си.

Ико се плъзна до нея и склучи металните щипци на гърдите си.

– Принц Каи! Погледни ми вентилатора, струва ми се, че ще прегрея.

Синдер се наведе, вдигна новия си крак и го отри в спортните си панталони. Провери покритието, благодарна, че не беше го огънала.

– Само си представи лицето на Пеони, когато научи – рече Ико.

– Вече чувам оглушителните ѝ писъци – още веднъж Синдер огледа внимателно множеството и тогава първите тръпки на вълнение започнаха да я гъделичкат отвътре. Нямахше търпение да разкаже на Пеони. *Не друг, а самият принц!* Внезапен смях се изтръгна от нея. Странно наистина. Не беше за вярване. Беше...

– О, боже!

Усмивката на Синдер посърна.

– Какво?

Ико посочи с острия си пръст към челото ѝ.

– Изцапана си с грес.

Синдер рязко отстъпи назад и затърка чело.

– Занаяш се.

– Надали е забелязал.

Синдер отпусна ръка.

– И да е забелязал, все едно. Хайде, помогни ми да си сложа ходилото, преди някоя друга царска особа да мине насам – тя сложи крак на коляното си и според цвета им взе да свързва жиците една с друга, като се питаше дали бе успяла да заблуди принца.

– Стои ти чудесно, нали? – Ико държеше цяла шепа с винтове, които Синдер завиваше в дупките.

– Чудесно е, Ико, благодаря ти. Дано Адри не забележи. Ще ми отреже главата, ако научи, че съм похарчила 600 униви за един крак – тя стегна и последния винт и протегна крак, раздвижи глезена напред-назад и размърда пръстите. Стягаше ѝ малко, а и няколко дни трябваше да минат, преди нервните сензори да заработят в синхрон с обновените проводници, но поне нямаше повече да куца така.

– Отлично е – рече тя и нахлузи ботуша. Зърна стария си крак в щипците на Ико. – Можеш да изхвърлиш тоя стар боклу...

Письк прониза ушите на Синдер. Тя се сепна от звука, достигнал връхната си точка в аудио интерфейса ѝ, и се извърна в неговата посока. Пазарът притихна. Децата, които бяха започнали игра на криеница сред струпаните нагъсто магазинчета, изпълзяха от скривалищата си.

Писькът бе дошъл от пекарката, Чанг Сача. Стъписана, Синдер стана, покатери се върху стола и надзърна над тълпата. В магазинчето, зад стъклената витрина с хлябовете и соленките с плънка от свинско, тя съзря Сача, зяпнала разперените си ръце.

Синдер стисна нос и в същия миг прозрението бързо се разпростря сред множеството на площада.

– Чума! – изкряска някой. – Пипнала е чума!

На улицата настана смут. Майките грабнаха децата си,

прикривайки с отчаяните си ръце лицата им, докато бързаха да се отдалечат от магазинчето на Сача. С трясък търговците затваряха плъзгащите се врати.

Сунто изпищя и се втурна към майка си, но тя простря напред ръце. „Не, не приближавай.“ Един търговец от съседните магазини сграбчи в движение момчето под мишница. Сача извика нещо след тях, но думите ѝ в бъркотията се удавиха.

Стомахът на Синдер се обърна. Трябваше да останат тук, иначе в хаоса хората щяха да стъпчат Ико. Без да поема въздух, тя се пресегна към въженцето в ъгъла на магазинчето и дръпна по релсите металната врата. Обви ги тъмнина, само на земята край вратата имаше тънка ивица светлина. Температурата се повиши от циментовия под и в тясното помещение стана задушно.

– Синдер? – в машинния глас на Ико се долавяше тревога. Сензорът ѝ се озари и окъпа магазинчето в синя светлина.

– Не се безпокой – Синдер скочи от стола и взе мазния парцал от масата. Виковете вече заглъхваха и магазинчето се превърна в една отделна, празна вселена. – Чак на другия край на площада е. Тук сме на сигурно – при все това тя се мушна навътре към стената с рафтовете, клекна и покри носа и уста си с парцала.

Стояха там така и чакаха, Синдер се стараяше да не диша дълбоко, докато най-сетне чуха сирените на въздушната линейка дошла да отведе Сача.